

De as van mijn ouders

De as van mijn ouders,
geliefden die een halfjaar na elkaar stierven,
hebben we op een Geheime Plek uitgestrooid:
in hun park, een paradijs op aarde.

Opvallend grof poeder was het, en veel
- het zat in merkwaardige kokers verpakt,
industrieel van aard, geen urnen -
en het is daar lang blijven liggen.

Ik hoor de stem van mijn vader brommen,
zie mijn moeders lippen iets zeggen,
dan weer voel ik de drift van mijn vader,
mijn moeder prevelt: 'Bid voor ons zondaars'

Maar hoe gaat dat? Alles verdwijnt,
mijn vader hielp het ons steeds onthouden:
'Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren'.
Mijn ouders werden één met hun zo geliefde bodem.

Niets is er meer te zien, behalve bomen.
Niets te horen, behalve vogels en geruis der bladeren.
Heel diep van binnen huist mijn vader, die roept - als vanouds:
'Kijk dan Corrie, is het niet prachtig!?'

Leiden, 13 maart 2012